

ใช้เฉพาะในราชการ ไม่เป็นสิ่งพึงเปิดเผย

บันทึก

เรื่อง หลักฐานการบอกเลิกบำนาญเพื่อขอต่อเวลาราชการ

ตามหนังสือของสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ ๙๑๕๔/๒๕๐๓ ลงวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๐๓ ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นในปัญหาของกระทรวงการคลัง เรื่องหลักฐานการบอกเลิกบำนาญเพื่อขอต่อเวลาราชการ โดยข้อเท็จจริงมีอยู่ว่า ข้าราชการผู้หนึ่งได้เคยออกจากราชการรับบำนาญมาแล้วครั้งหนึ่ง เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๔๙๒ และได้กลับเข้ารับราชการใหม่เมื่อวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๔๙๒ ซึ่งเวลาราชการตอนนี้จะนับติดต่อกันได้ต่อเมื่อได้ปฏิบัติตามมาตรา ๓๐ (จ) แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๔๙๙ และมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๔๙๙ โดยจะต้องบอกเลิกรับบำนาญเป็นหนังสือลงลายมือชื่อเป็นหลักฐานส่งไปยังกระทรวงการคลัง โดยผ่านกระทรวงเจ้าสังกัด ภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๔๙๙ ใช้บังคับ แต่สำหรับข้าราชการรายนี้ปรากฏว่า หลักฐานในการยื่นบอกเลิกรับบำนาญทางกระทรวงเจ้าสังกัดไม่มี คงมีแต่คำรับรองของพยานบุคคล ซึ่งประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในขณะนั้นรับรองว่าข้าราชการผู้นั้นได้ยื่นคำขอบอกเลิกรับบำนาญเพื่อขอต่อเวลาราชการไว้เมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๔๙๙ จริง แต่จะเป็นวันใด ไม่สามารถทราบได้ เพราะค้นหาหลักฐานไม่พบ ดังนั้นในเรื่องนี้จึงเป็นปัญหาข้อกฎหมายว่า จะรับฟังพยานบุคคลแทนหลักฐานทะเบียนเอกสารรับหนังสือของทางราชการได้หรือไม่เพียงใด เพราะตามทางปฏิบัติแล้ว การรับหนังสือคำร้องนี้จะต้องลงรับในทะเบียนรับหนังสือ มีเลขที่รับในคำร้องและในสมุดรับหนังสือไว้เป็นหลักฐาน

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๑) ได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว ปัญหาที่กระทรวงการคลังขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาให้ความเห็นมีเพียงว่า คำรับรองของบุคคลจากความจำจะรับฟังเป็นพยานหลักฐานแทนหลักฐานทะเบียนรับหนังสือของทางราชการได้หรือไม่ คณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่า การบอกเลิกรับบำนาญตามมาตรา ๓๐ (จ) แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๔๙๙ บัญญัติให้ทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อเป็นหลักฐานส่งไปยังกระทรวงการคลังโดยผ่านกระทรวงเจ้าสังกัด แต่ไม่มีกฎหมายบังคับว่าการรับหนังสือบอกเลิกรับบำนาญถ้ามิได้ลงทะเบียนรับหนังสือของทางราชการไว้เป็นหลักฐานแล้ว มิให้

รับฟังเป็นความจริงจะนั้นในกรณีนี้ก็อาจอ้างพยานบุคคลได้ตามนัยแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา ๙๓ (๒)^๑ ส่วนจะควรเชื่อคำบุคคลได้เพียงใดหรือไม่นั้น ต้องแล้วแต่พฤติการณ์และเหตุผลเป็นเรื่อง ๆ ไป อันเป็นปัญหาข้อเท็จจริงที่คณะกรรมการกฤษฎีกาไม่อาจวินิจฉัย

(ลงชื่อ) เสกล บุญยัษฐิติ

(นายเสกล บุญยัษฐิติ)

รองเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

รักษาราชการแทนเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กุมภาพันธ์ ๒๕๐๔

^๑ มาตรา ๙๓ การอ้างเอกสารเป็นพยานนั้น ให้ยอมรับฟังได้แต่ต้นฉบับเอกสารเท่านั้น เว้นแต่

(๑) ฯลฯ ฯลฯ

(๒) ถ้าต้นฉบับเอกสารหาไม่ได้ เพราะสูญหายหรือถูกทำลายโดยเหตุสุดวิสัย หรือไม่
สามารถนำต้นฉบับมาได้โดยประการอื่น ศาลจะอนุญาตให้นำสำเนาหรือพยานบุคคลมาสืบก็ได้

(๓) ฯลฯ ฯลฯ